

English Fairy Tales and Stories
Povești și poveștiri engleze

Volumul 1

În românește de Laura Poantă, Irina Petraș și Ioana Hanchevici

Ilustrații de Silvia Mitrea, Eduard Ilie și Done Stan

Ediția a II-a

Editura Paralela 45

Urișul egoist, Prințul Fericit: traduceri după Oscar Wilde, *Complete Shorter Fiction*, Oxford University Press, 1979

Căluțul câștigător: traducere după *The Best Short Stories of the Modern Age*. Selected and introduced by Douglas Angus, Fawcett World Library, New York, 1968

Aventurile Alicei în Țara Minunilor (fragmente): traducere după Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, New York, and London: Harper & Brothers Publishers, 1901

Redactor coordonator: Mihaela Pogonici

Corector: Ioan Es. Pop

DTP: Stelian Bigan

Coperta colecției: Ionuț Broștianu

Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

English Fairy Tales and Stories = Povești și povestiri engleze /

În românește de Laura Poantă, Irina Petraș și Ioana Hanchevici ;
il. de Silvia Mitrea, Eduard Ilie și Done Stan. – Ed. a 2-a. – Pitești :
Paralela 45, 2023

vol.

ISBN 978-973-47-4008-6

Vol. 1. – 2023. – ISBN 978-973-47-4009-3

I. Poantă, Laura (trad.)

II. Petraș, Irina (trad.)

III. Hanchevici, Ioana (trad.)

IV. Mitrea, Silvia (il.)

V. Ilie, Eduard (il.)

VI. Stan, Done (il.)

821.111

Copyright © Editura Paralela 45, 2023, pentru prezenta ediție.

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,

iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

The Selfish Giant

Oscar Wilde

Every afternoon, as they were coming from school, the children used to go and play in the Giant's garden.

It was a large lovely garden, with soft green grass. Here and there over the grass stood beautiful flowers like stars, and there were twelve peach-trees that in the spring-time broke out into delicate blossoms of pink and pearl, and in the autumn bore rich fruit. The birds sat on the trees and sang so sweetly that the children used to stop their games in order to listen to them. 'How happy we are here!' they cried to each other.

One day the Giant came back. He had been to visit his friend the Cornish ogre, and had stayed with him for seven years. After the seven years were over he had said all that he had to say, for his conversation was limited, and he determined to return to his own castle. When he arrived he saw the children playing in the garden.

'What are you doing here?' he cried in a very gruff voice, and the children ran away.

'My own garden is my own garden,' said the Giant; 'anyone can understand that, and I will allow nobody to play in it but myself.' So he built a high wall all round it, and put up a notice-board.

*TRESPASSERS
WILL BE PROSECUTED*

He was a very selfish Giant.

Uriașul cel egoist

Oscar Wilde

În fiecare după-amiază, când se întorceau de la școală, copiii obișnuiau să se ducă să se joace în grădina Uriașului.

Era o grădină mare și plăcută, cu iarbă moale și verde. Ici-colo prin iarbă se ițeau flori frumoase ca stelele și mai erau și doisprezece piersici care primăvara se încărcau cu delicate flori roz-perlate, iar toamna cu fructe zemoase. Păsărelele stăteau în pomi și cântau atât de dulce, încât copiii se opreau anume din joacă să le asculte.

— Ce fericiți suntem aici! își spuneau unul altuia.

Într-o zi, Uriașul se întoarse acasă. Fusese plecat în vizită la prietenul său Căpcă-unul din Cornwall, unde stătuse șapte ani întregi. După șapte ani, spusese tot ce avea de spus, căci conversația sa era limitată, și hotărî să se întoarcă la castelul lui. Când ajunse, îi văzu pe copii jucându-se în grădină.

— Ce faceți aici? strigă el cu glas foarte mânios, iar copiii fugiră care încotro.

— Grădina mea e grădina mea, spuse Uriașul, oricine poate pricepe atâta lucru, și nu voi îngădui nimănui să se joace aici în afară de mine. Așa că ridică un zid înalt în jurul grădinii și puse un anunț:

*CEI CARE VOR INTRA FĂRĂ VOIE
VOR FI PEDEPSIȚI*

Era un Uriaș din cale-afară de egoist.

The poor children had now nowhere to play. They tried to play on the road, but the road was very dusty and full of hard stones, and they did not like it. They used to wander round the high wall when their lessons were over, and talk about the beautiful garden inside. 'How happy we were there,' they said to each other.

Then the Spring came, and all over the country there were little blossoms and little birds. Only in the garden of the Selfish Giant it was still winter. The birds did not care to sing in it as there were no children, and the trees forgot to blossom.

Sărmanii copii nu mai aveau unde să se joace. Au încercat să se joace în drum, dar drumul era tare prăfuit și plin de pietre ascuțite, așa că nu le plăcu. Obișnuiau să rătăcească în jurul zidului după terminarea lecțiilor și să vorbească între ei despre grădina cea frumoasă dinăuntru. „Ce fericiți eram acolo”, își spuneau unul altuia.

Veni primăvara și tot ținutul era plin de flori și de păsărele. Numai în grădina Uriașului era încă iarnă. Păsărelelor nu le ardea să cânte acolo de vreme ce nu mai erau copii, iar pomii uitaseră să înflorească.

Once a beautiful flower put its head out from the grass, but when it saw the notice-board it was so sorry for the children that it slipped back into the ground again, and went off to sleep. The only people who were pleased were the Snow and the Frost. 'Spring has forgotten this garden,' they cried, 'so we will live here all the year round.' The Snow covered up the grass with her great white cloak, and the Frost painted all the trees silver. Then they invited the North Wind to stay with them, and he came. He was wrapped in furs, and he roared all day about the garden, and blew the chimney-pots down. 'This is a delightful spot,' he said, 'we must ask the Hail on a visit.' So the Hail came.

Every day for three hours he rattled on the roof of the castle till he broke most of the slates, and then he ran round and round the garden as fast as he could go. He was dressed in grey, and his breath was like ice.

'I cannot understand why the Spring is so late in coming,' said the Selfish Giant, as he sat at the window and looked out at his cold white garden; 'I hope there will be a change in the weather.'

But the Spring never came, nor the Summer. The Autumn gave golden fruit to every garden, but to the Giant's garden she gave none. 'He is too selfish,' she said. So it was always Winter there, and the North Wind and the Hail, and the Frost, and the Snow danced about through the trees.

One morning the Giant was lying awake in bed when he heard some lovely music. It sounded so sweet to his ears that he thought it must be the King's musicians passing by. It was really only a little linnet singing outside his window, but it was so long since he had heard a bird sing in his garden that it seemed to him to be the most beautiful music in the world. Then the Hail stopped dancing over his head, and the North Wind ceased roaring, and a delicious perfume came to him through the open casement. 'I believe the Spring has come at last,' said the Giant; and he jumped out of bed and looked out.

What did he see?

He saw a most wonderful sight. Through a little hole in the wall the children had crept in, and they were sitting in the branches of the trees. In every tree that he could see there was a little child. And the trees were so glad to have the children back again that they had covered themselves with blossoms, and were waving their arms gently above the children's heads. The birds were flying about and twittering with delight, and the flowers were looking up through the green grass and laughing. It was a lovely scene, only in one corner it was still winter.

Odată, o floare și-a înălțat căpșorul din iarbă, dar când a văzut anunțul, i-a părut atât de rău pentru copii, încât s-a retras la loc sub pământ și a adormit iar. Singurii încântați erau Zăpada și Gerul.

— Primăvara a uitat de grădina asta, strigau, așa că vom petrece aici cât e anul de lung. Zăpada a acoperit iarba cu mantia ei mare și albă, iar Gerul a pictat toți pomii cu argint. Apoi au invitat Vântul de Nord să stea cu ei, iar el a venit pe dată. Era tot învelit în blănuri și șuiera toată ziua prin grădină și dărâma coșurile de pe acoperiș.

— E un locșor pe cinste, zise el, ar trebui s-o chemăm în vizită pe Grindina. Și veni și Grindina.

Răpăia trei ore pe zi pe acoperișul castelului până a reușit să spargă cele mai multe dintre țigle, apoi dădu ocol grădinii de câteva ori cât putu de repede. Era înveșmântată în cenușiu și răsufletul îi era ca gheața.

— Nu pricep de ce întârzie atât Primăvara, își spuse Uriașul stând la fereastră și privindu-și grădina cea rece și albă. Sper ca vremea să se schimbe în bine.

Dar Primăvara nu mai veni deloc și nici Vara. Toamna a dăruit fructe aurii tuturor grădinilor, dar grădinii Uriașului nu i-a dat niciun fruct.

— E prea egoist, zicea ea. Așa că acolo era mereu Iarnă, iar Vântul de Nord, Grindina, Gerul și Zăpada dănțuiau de zor printre pomi.

Într-o dimineață, Uriașul era culcat în patul său când auzi o melodie încântătoare. Îi răsună atât de dulce în urechi, încât se gândi că trebuie să fie însuși Regele muzicienilor în trecere pe acolo. Nu era decât un cânepar mititel cântând la fereastră, dar nu mai auzise de atâta vreme cântec de păsărele în grădina lui, încât i se păru că e melodia cea mai frumoasă din lume. Atunci Grindina se opri din tropăit deasupra capului său, iar Vântul de Nord încetă să șuiera și un parfum minunat ajunse până la el prin geamul deschis.

— Cred că Primăvara a sosit în cele din urmă, spuse Uriașul, sări din pat și privi afară.

Și ce-a văzut?

A văzut o priveliște încântătoare. Printr-o gaură din zid, copiii se strecuraseră înăuntru și ședeau pe ramurile copacilor. În fiecare pom pe care îl putea vedea era câte un copilăș. Iar pomii erau atât de fericiți că-i au iarăși alături pe copii, încât se umpluseră de flori și-și legănav brațele ușor pe deasupra capetelor lor. Păsărelele zburau de colo-colo ciripind fericite, iar florile se ițiră din iarba verde și râseră. Era o scenă minunată, doar într-un colț mai stăruia încă Iarna.

It was the farthest corner of the garden, and in it was standing a little boy. He was so small that he could not reach up to the branches of the tree, and he was wandering all round it, crying bitterly. The poor tree was still quite covered with frost and snow, and the North Wind was blowing and roaring above it. 'Climb up! little boy,' said the Tree, and it bent its branches down as low as it could; but the boy was too tiny.

And the Giant's heart melted as he looked out.

Era colțul cel mai îndepărtat al grădinii, iar acolo stătea un băiețaș. Era atât de mic, încât nu putuse ajunge la ramurile copacului și rățăcea de jur împrejur plângând amar. Sărmanul pomișor era încă acoperit de zăpadă și gheață, iar Vântul de Nord suiera deasupra lui.

— Cațără-te, băiețașule, zicea Pomul și-și pleca crengile cât putea de tare, dar băiețelul era prea scund.

Și inima Urișului s-a înmuiat privind.

‘How selfish I have been!’ he said; ‘now I know why the Spring would not come here. I will put that poor little boy on the top of the tree, and then I will knock down the wall, and my garden shall be the children’s playground for ever and ever.’ He was really very sorry for what he had done.

So he crept downstairs and opened the front door quite softly, and went out into the garden. But when the children saw him they were so frightened that they all ran away, and the garden became winter again. Only the little boy did not run, for his eyes were so full of tears that he did not see the Giant coming. And the Giant stole up behind him and took him gently in his hand, and put him up into the tree. And the tree broke at once into blossom, and the birds came and sang on it, and the little boy stretched out his two arms and flung them round the Giant’s neck, and kissed him. And the other children, when they saw that the Giant was not wicked any longer, came running back, and with them came the Spring. ‘It is your garden now, little children,’ said the Giant, and he took a great axe and knocked down the wall. And when the people were going to market at twelve o’clock they found the Giant playing with the children in the most beautiful garden they had ever seen.

All day long they played, and in the evening they came to the Giant to bid him good-bye.

‘But where is your little companion?’ he said: ‘the boy I put into the tree.’ The Giant loved him the best because he had kissed him.

‘We don’t know,’ answered the children; ‘he has gone away.’

‘You must tell him to be sure and come here tomorrow,’ said the Giant. But the children said that they did not know where he lived, and had never seen him before; and the Giant felt very sad.

Every afternoon, when school was over, the children came and played with the Giant. But the little boy whom the Giant loved was never seen again. The Giant was very kind to all the children, yet he longed for his first little friend, and often spoke of him.

‘How I would like to see him!’ he used to say.

Years went over, and the Giant grew very old and feeble. He could not play about any more, so he sat in a huge armchair, and watched the children at their games, and admired his garden. ‘I have many beautiful flowers,’ he said; ‘but the children are the most beautiful flowers of all.’

— Ce egoist am putut să fiu! a spus el. Acum înțeleg de ce nu mai sosea Primăvara odată. O să-l așez pe băiețel în vârful copacului și pe urmă o să dărâm zidul, iar grădina mea va fi locul de joacă al copiilor pentru totdeauna. Îi părea într-adevăr foarte rău pentru ce făcuse.

Așa că se strecură pe trepte în jos, deschise ușa încetișor și ieși în grădină. Dar când l-au văzut, copiii s-au speriat atât de tare, că au fugit care încotro, iar în grădină a apărut Iarna din nou.

Numai băiețelul cel mititel n-a fugit, căci ochii îi erau așa de plini de lacrimi, încât nu l-a văzut pe Uriaș venind. Și Uriașul s-a furișat în spatele lui, l-a luat binișor în palmă și l-a așezat în copac. Și pomul a înflorit pe loc, iar păsărelele au venit și au început să cânte, și băiețelul și-a desfăcut larg brațele și l-a cuprins pe Uriaș pe după gât și l-a sărutat. Și ceilalți copilași, când au văzut că Uriașul nu mai e hapsân, s-au întors alergând, și cu ei deodată a venit și Primăvara.

— E grădina voastră de-acum, copilași, spuse Uriașul și luă un topor mare și dărâmă zidul. Iar când oamenii au trecut spre târg la ora douăsprezece l-au găsit pe Uriaș jucându-se cu copiii în cea mai frumoasă grădină pe care o văzuseră vreodată.

Toată ziua s-au jucat, iar seara au venit la Uriaș să-și ia rămas-bun.

— Dar unde e micul vostru prieten? întrebă el; copilașul pe care l-am așezat în copac. Uriașul îl iubea cel mai mult căci îl sărutase.

— Nu știm, au răspuns copiii; a plecat.

— Să-i spuneți să vină neapărat aici mâine, a spus Uriașul. Dar copiii au răspuns că nu știau unde locuiește și nu-l mai văzuseră niciodată; Uriașul se întristă.

În fiecare după-amiază, după ore, copiii veneau și se jucau cu Uriașul. Dar băiețelul cel scund pe care îl iubea Uriașul n-a mai fost văzut niciodată. Uriașul era foarte bun cu toți copiii, totuși îi era dor de primul lui prieten mititel și vorbea adesea despre el.

— Cât de tare mi-ar plăcea să-l văd! obișnuia să spună.

Au trecut anii, iar Uriașul era acum bătrân și fără puteri. Nu se mai putea juca, așa că ședea într-un fotoliu uriaș și se uita la copii cum se joacă și-și admira grădina.

— Am multe flori frumoase, spunea, dar copiii sunt cele mai frumoase flori.

One winter morning he looked out of his window as he was dressing. He did not hate the Winter now, for he knew that it was merely the Spring asleep, and that the flowers were resting.

Suddenly he rubbed his eyes in wonder, and looked and looked. It certainly was a marvellous sight. In the farthest corner of the garden was a tree quite covered with lovely white blossoms. Its branches were all golden, and silver fruit hung down from them, and underneath it stood the little boy he had loved.

Într-o dimineață de iarnă, privi pe fereastră în timp ce se îmbrăca. Nu mai ura Iarna acum, căci știa că nu-i decât Primăvara adormită și că florile se odihneau.

Deodată a făcut ochii mari de mirare și s-a uitat și s-a tot uitat. Era, fără îndoială, o priveliște minunată. În cel mai îndepărtat colț al grădinii era un pom acoperit cu încântătoare flori albe. Rămurelele erau de aur și fructe de argint atârnav pe ele, iar sub pom ședea băiețelul pe care îl iubea.

Downstairs ran the Giant in great joy, and out into the garden. He hastened across the grass, and came near to the child. And when he came quite close his face grew red with anger, and he said, 'Who hath dared to wound thee?' For on the palms of the child's hands were the prints of two nails, and the prints of two nails were on the little feet.

'Who hath dared to wound thee?' cried the Giant; 'tell me, that I may take my big sword and slay him.'

'Nay!' answered the child; 'but these are the wounds of Love.'

'Who art thou?' said the Giant, and a strange awe fell on him, and he knelt before the little child.

And the child smiled on the Giant, and said to him, 'You let me play once in your garden, today you shall come with me to my garden, which is Paradise.'

And when the children ran in that afternoon, they found the Giant lying dead under the tree, all covered with white blossoms.

Fugi Uriaşul pe scări bucuros și ieși în grădină. Străbătu pajiştea și ajunse lângă copil. Și când ajunse aproape de tot, fața i se înroși de furie și spuse:

— Cine a cutezat să te rănească? Căci în palmele copilului erau urmele a două cuie și pe picioarele lui erau urmele a două cuie.

— Cine a îndrăznit să te rănească? a strigat Uriaşul. Spune-mi-l și-mi iau sabia și-l spintec.

— Nu, a răspuns copilul, căci acestea sunt răni ale Iubirii.

— Cine ești tu? a întrebat Uriaşul și o stranie smerenie l-a cuprins și a îngenuncheat în fața copilaşului.

Și copilul i-a zâmbit Uriaşului și i-a spus:

— Cândva m-ai lăsat să mă joc în grădina ta, azi vei veni cu mine în grădina mea, care e Paradisul.

Iar după-amiază, când copiii au venit în grădină, l-au găsit pe Uriaş zăcând mort sub copac și acoperit cu flori albe.

*(Traducere din limba engleză de Laura Poantă,
ilustrații de Silvia Mitrea)*